

Chương 86

Khoanh Tay Đứng Ngoài

T

rác Diên khi ấy tự như tức giận quên nghĩ định vọt trở lại giao chiến, nhưng khi thấy cầu treo đã bị chặt đứt nghĩ lại nếu lão một mình trở lại cũng chỉ thiêu thân mà thôi, bèn chùng chân dừng lại mặt lộ căn giận tột độ.

Vô Tâm Dục Sĩ Hoàng Không Bạch lên tiếng lo lắng:

Bang chủ, cứ tình hình này mà thấy không biết bốn đạo nhân mã kia hiện tại hoàn cảnh thế nào? Ý thuộc hạ muốn ngấm lén tìm đến bọn họ trợ thủ xem sao, thỉnh ý bang chủ.

Bách Biến Thiên Tôn nói ngay không cần suy nghĩ:

Hoàng đại pháp phải cẩn thận!

Vô Tâm Dục Sĩ Hoàng Không Bạch ứng thanh:

Vâng! Bang chủ yên tâm!

Rồi men theo khe núi mà đi, lát sau đã không còn thấy bóng dáng.

Bách Biến Thiên Tôn khi ấy lại tiếp tục dẫn đầu đoàn người nhìn tới trước mà đi, đi được hồi lâu hốt thấy trước mặt có một rừng lau lách cao quá đầu người. Các bụi lau không gió mà động dậy, điều đó bên trong tất có người đang mai phục.

Bách Biến Thiên Tôn độc tâm khởi dậy, liền nói:

Các vị phân tán bốn phía, nghe lệnh bang chủ lập tức đồng loạt phóng hỏa thiêu diệt bọn chúng, khiến chúng trở tay không kịp. Cũng để trả món nợ chặt đứt cầu lúc này!

Quá Thiên Tinh trong lòng hơi hoảng nhưng không dám phản đối nhú mày nói:

Hãy chậm, chúng ta nên bắt giữ vài tên tra ra để biết thêm địch tình, tránh khỏi phải mắc lừa lần nữa.

Bách Biến Thiên Tôn gật đầu nói:

Ý Tôn huynh là...

Lời lão chưa dứt cả người Tôn Tam Bình vọt ngay vào rừng lách nơi có người đang lên núp.

Tôn Tam Bình vọt vào thấy có một bóng người áo trắng, lòng như đã nghĩ định tát cho người kia một cái, mục đích để người ấy la lên như vậy tất sẽ làm kinh động những người khác mà cảnh giác Bách Biến Thiên Tôn.

Nào ngờ người áo trắng kia bị tát chỉ “Hự...” lên một tiếng mà không hề có tí gì phản ứng. Trước tình hình bất ngờ đó Tôn Tam Bình chỉ còn biết lùi người đó ra khỏi rừng lách kéo đến trước Bách Biến Thiên Tôn nói:

Xin bang chủ hỏi hấn ta!

Bách Biến Thiên Tôn mặt biến sắc, vội xuất chỉ giải khai huyết đạo cho người kia, gã ta liền quỳ xuống nói:

Toàn bộ huynh đệ Cung Long đàn đều bị bắt giữ điểm huyết tống vào rừng lách này!

Bách Biến Thiên Tôn phần nộ quát:

Đồ vô dụng!

Không nén được giận lão dùng chân đạp gã ta một cái ngã lăn kên xuống đất.

Bấy giờ bốn đại hộ pháp còn lại và bọn cao thủ Trường Bạch chia nhau nhảy vào rừng lách lôi người Cung Long đàn ra giải khai huyết đạo hết, cứu bọn chúng thoát hiểm.

Tuy nhiên tìm khắp vẫn không thấy đàn chủ Cung Long đàn đâu, sau đó từ miệng bọn họ mới biết được là bọn họ sau khi vượt qua cầu treo đến đây bỗng nhiên xuất hiện mười mấy người bịt kín mặt. Bọn người này công lực thâm hậu đã dùng cách không chỉ pháp điểm huyết chế trụ toàn bộ hơn một trăm người bọn họ, rồi thay y phục trắng này mới tống vào rừng lau sậy.

“Ngũ Hành Bang” Cung Long đàn từ đàn chủ trở xuống không người nào võ công thuộc hàng kém cỏi, vậy mà đối phương chỉ có mười mấy người đủ khống chế toàn bộ, chuyện này khiến mọi người có mặt lúc ấy đều kinh ngạc tột độ, đến người như Bách Biến Thiên Tôn cũng không khỏi thần sắc run sợ trong lòng.

Hơn một trăm người của Cung Long đàn lúc này tuy huyết đạo đã được giải khai, nhưng đều chưa xót là toàn bộ võ công đã bị phế bỏ. Bọn họ đối với Bách Biến Thiên Tôn thật không còn dùng vào đâu được nữa!

Tuy nhiên Bách Biến Thiên Tôn lúc này không thể bỏ bọn họ lại đây bèn cho họ theo sau lão mà đi, phải nói đây là một cái phiền lụy cho Bách Biến Thiên Tôn lúc này.

Nhưng cũng may từ đó trở đi không phát sinh chuyện gì, bọn họ đi một mạch đến trước “Minh Đức Điện” của Côn Luân phái.

Bách Biến Thiên Tôn từ đầu đến giờ nếm mùi chua cay, thoát thấy “Minh Đức Điện” của phái Côn Luân là gia gia trong mắt muốn xông vào thiêu trụi ngay!

Đúng lúc lão ta phát nộ khí thì Quá Thiên Tinh Tôn Tam Bình đột nhiên cười phá lên nói:

Điều bang chủ hãy chậm chân! Tại hạ có lời muốn nói...

Dứt lời lão hươ tay lên một vòng, toàn bộ cao thủ Trường Bạch theo lệnh lão thân pháp cực nhanh phi vọt tới trước cửa “Minh Đức Điện” đứng thành thế trận “Mai ảnh bát trận”.

Bách Biến Thiên Tôn nói:

Tôn huynh tiên phong đầu trận, lão phu thật vô cùng cảm kích.

Quá Thiên Tinh Tôn Tam Bình hốt nhiên cười “Ha ha...” nói:

Xin lỗi, Điều huynh đã hiểu nhầm ý tại hạ! Tại hạ ý muốn nói là nếu Điều huynh muốn tiến vào “Minh Đức Điện” thì trước hết phải nếm qua “Mai ảnh bát trận”.

Bách Biến Thiên Tôn chỉ thoáng chút sững người, nhưng trấn tĩnh lại ngay. Lão cười nham hiểm nói:

Chỉ chút trí mọn, Trường Bạch các người cũng muốn tạo phản sao?

Quá Thiên Tinh cười khinh bỉ nói:

Vậy còn người thì sao chứ? Không rơi vào kế lão phu ư?

Bách Biến Thiên Tôn cười như điên nói:

Người tự cho là thoát khỏi tay lão phu rồi sao?

Chớ nhiều lời, lão ma ngươi còn chưa thúc thủ chịu trói hả!

Bách Biến Thiên Tôn quay người nhìn Trác Điền hỏi:

Sư bá, sư bá còn nói gì về lão Tôn Tam Bình này?

Trác Điền nhún vai:

Ta không bị hấn lừa, lời này ý làm sao?

Bách Biến Thiên Tôn chỉ cần Trác Điền không khoanh tay thoái lui là đã yên tâm nói:

Sư bá chớ đa tâm, lão Tôn Tam Bình này muốn nếm mùi cay đắng, chớ trách tôi muốn động thủ với hắn.

Lão nói xong lấy từ trong người ra một ống tiêu nhỏ thổi lên một âm thanh kỳ lạ.

Quá Thiên Tinh Tôn Tam Bình và bọn cao thủ Trường Bạch đột nhiên nghe tiếng tiêu đột nhiên mặt mày đờ ra bần thần như kẻ mất hồn, không còn ý muốn đối kháng.

Trác Điền vừa kinh ngạc vừa vui mừng hỏi:

Đây là loại tiêu gì chứ? Bọn chúng đều bị tiếng tiêu khống chế!

Sư bá, đây mới chính là sự thần diệu của “Đại lực ích thần hoàn”.

Trác Điền ngơ ngác thật sự:

“Đại lực ích thần hoàn”?

Đúng vậy “Đại lực ích thần hoàn” có đến hai tác dụng, ngoài tăng tiến nội lực mà khi nghe tiếng tiêu này thì “Mê hồn dược vật” bên trong mới phát khởi.

Trác Điền tán thưởng:

Hiện đệ thật đa mưu túc trí, không chỗ nào không lường tới thật xứng danh “Bách Biến Thiên Tôn”.

Bách Biến Thiên Tôn sướng rơn trong lòng nói:

Bây giờ, xin đại sư bá thưởng thức tăng thêm công lực của “Đại lực ích thần hoàn”.

Tiếp đến lão dùng nội công phát ra một mệnh lệnh sắc lạnh:

Tôn Tam Bình người nhanh thống lĩnh đệ tử công phá “Minh Đức Thành” bắt chưởng môn Côn Luân Vạn Xảo Xảo về phục lệnh.

Quá Thiên Tinh Tôn Tam Bình rống lên một tiếng rồi cả người vọt lên không mang bọn đệ tử xông vào Minh Đức điện.

Quá Thiên Tinh chân chạm ngạch cửa Minh Đức điện song chưởng vung lên đánh tới hai cánh cửa đang đóng im ỉm, miệng hét lên:

Mở ra!

Với công lực như Quá Thiên Tinh lại thêm “Đại lực ích trí hoàn” thì dù cánh cửa dày đến năm phân này chỉ e cũng chịu đựng không nổi.

“Bình...” một tiếng, cánh cửa mở ra! Nhưng kỳ lạ cả người Tôn Tam Bình lão đảo trụ không vững thoái lùi sau mấy bước.

Thì ra chưởng lực của Tôn Tam Bình chưa chạm đến cửa thì cửa đã có người bên trong mở ra, đồng thời phát tay tiếp song chưởng của lão, điều này đủ thấy người ấy công lực phi phạm vào loại nào.

Tiếp đến mười mấy người từ trong Minh Đức điện bước ra, Bách Biến Thiên Tôn mặt biến sắc la lên:

Thì ra là bọn chúng!

Bọn họ đi đầu chính là Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên, kế đến chưởng môn Côn Luân Vạn Xảo Xảo, Ngô Liễu sư thái, Phương Thiếu Tùng, Cẩm Tâm Hồng Tuyến Tăng Thuý Linh, Tăng Nguyệt Hà, Thiên Thủ Như Lai Đường Văn Bân, Ẩn Hình Thủ Thời Thiên và cuối cùng là Phương Ấu Mai.

Bọn họ ra khỏi Minh Đức điện cứ từ từ tiến đến, bọn cao thủ Trường Bạch phái ... như bị một mãnh lực vô hình đẩy trở lùi theo bước tiến của đối phương.

Quá Thiên Tinh thân hình như điên như dại nhảy phóc lên vung chưởng đánh ra liên tục nhằm vào bọn Phương Hiểu Trúc. Nhưng chưởng kinh của lão ta tựa như lọt vào khoảng không, tuyệt không hề phát sinh ra tác dụng nào.

Phương Hiểu Trúc bấy giờ mới quay nhìn Phương Thiếu Tùng nói:

Đại ca, Tôn lão tiên bối bị lão ma dùng mê hồn thần dược chế trụ hiện tại đúng là lúc sử dụng đến giải dược “Thanh Tâm Tán” của Độc Thủ Nhân Tâm Cổ lão tiên bối ban tặng.

Phương Thiếu Tùng gật nhẹ đầu tiến lên trước mấy bước, hai tay đưa cao lên trời hươ hươ, nhưng không hề thấy chàng phát ra vật gì.

Quá Thiên Tinh và bọn cao thủ Trường Bạch phái mặt đờ ra, mũi ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ. Lát sau từ miệng mỗi người đều thổ xuất ra một bùm máu tanh, rồi thần khí tỉnh lại như thường.

Quá Thiên Tinh Tôn Tam Bình tỉnh trí trở lại nhận ra bọn Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên vui mừng khôn xiết reo lên:

Thì ra nhị vị tiểu hiệp chủ trì đại cục, lão hủ thật sai rồi!

Phương Hiểu Trúc cười nói:

Lão tiên bối không quản xa ngàn dặm dám xuất lĩnh nhân sĩ đến đây trợ lực, công ấy không nhỏ. Vãn bối xin đại diện Côn Luân phái có lời cảm tạ.

Quá Thiên Tinh cười nói:

Tiểu hiệp không nên khách khí, chúng ta hiện tại giải quyết tên đại ma đầu này rồi hẳn nói.

Vừa nói xong lão ta quay người trở lại phát lệnh cho bọn cao thủ Trường Bạch bao vây lấy Bách Biến Thiên Tôn và Trác Điền.

Bách Biến Thiên Tôn không ngờ tình thế chuyển biến nhanh như vậy vội phát tín hiệu lên trời liên tục với bốn đạo binh kia.

Lúc ấy từ xa xa nghe những tiếng hú dài đáp lại như vậy chứng tỏ bọn họ vẫn bình an đến đây, điều này làm lão hơi vững lòng.

Bọn Phương Hiểu Trúc thần sắc vẫn như thường, tĩnh lập chờ đợi xem lão ma ứng phó thế nào.

Một hồi lâu sau mới thấy từ bốn hướng các đạo binh khác của Ngũ Hành Bang lục tục kéo nhau đến, hàng ngũ lộn xộn lệch thếch mà nhân số tổng cộng cũng chỉ ngoài trăm người.

Ngũ Hành Bang ban đầu không dưới năm sáu trăm cao thủ quy tụ về đây tham chiến, vậy mà bây giờ chỉ còn như vậy, đủ thấy trên đường đi bọn họ đã gặp nạn mới hao tổn nhiều...

Cũng may Tứ đại đàn chủ đều có mặt đầy đủ đồng thời những người thoát hiểm đều là những tay cao thủ trong Ngũ Hành Bang, chỉ chừng này lực lượng cũng khiến cho Bách Biến Thiên Tôn thấy yên tâm.

Lúc này với bọn Trường Bạch không thể là đối thủ của họ, chỉ cần bọn họ thanh toán xong Côn Luân rồi thì với bọn Phương Hiểu Trúc có thể đối đầu được, sự thất thắng không phải là hão huyền.

Bách Biến Thiên Tôn nghĩ đến đó trong lòng đặc ý mỉm cười, nhưng chợt một ý nghĩ khác khiến lão không yên tâm là thực chất bọn giang hồ các đại môn phái có tụ tập về đây không? Bát Khiếu Thư Sinh, Thiết Tâm Tú Sĩ, Độc Thủ Nhân Tâm... có đến đây hay không chứ? Lão nghĩ đến đó chưa vội hỏi bốn đạo binh kia tình thế ra sao, lại nhìn Phương Hiểu Trúc nham hiểm nói:

- Không biết chết lúc nào tên tiểu quỷ kia, các người chớ nên đắc ý, quân chi viện của lão phu đã đến hiện tại các người còn bao nhiêu người gọi hết ra đây khỏi phí công lão phu hạ thủ nhiều lần!

Vương Ngọc Liên cười “Híc híc...” nói:

- Thật không biết thẹn! Cái gì viện binh? Chỉ là cá lọt lưới mà thôi!

Bách Biến Thiên Tôn tức giận thét lên:

- Nha đầu lợi khẩu, chớ nhiều lời! Nhanh gọi hết ra đây mà chết một lần luôn thể!

Phương Hiểu Trúc nói:

- Lão ma chớ nói nhiều vô ích, ta cứ nói thẳng với người là Côn Luân ngoài chúng nhân đệ tử ra chỉ có bọn chúng ta và Độc Thủ Kim Cương xuất lĩnh nhóm nghĩa sĩ Tây Bắc mà thôi, người yên tâm đi!

Bách Biến Thiên Tôn đưa ánh mắt hung dữ quét ngang một lượt trên mặt bọn Phương Hiểu Trúc, rồi nhìn bốn lão đàn chủ hỏi:

- Các người chỉ biết thân mình, các huynh đệ khác đâu chứ? Nhanh kể hết chuyện gặp trên đường khi vào đây cho ta nghe.

Bốn lão đàn chủ mặt thảm hại, đồng thanh nói:

- Sự thật trên đường đi vào đây chúng tôi đều không hề nhìn thấy một bóng người!

Bách Biến Thiên Tôn giận dữ quát:

- Nói bậy! Các người không nhìn thấy người, sao...

Lão không nói được hết câu thật thấy nhục nhã vào lúc này.

Bốn lão đàn chủ bấy giờ mới lần lượt kể ra chuyện mình gặp trên đường.

Nguyên bọn Giác Long đàn trên đường vào đây, giữa đường đột nhiên gặp phải trận trận pháp, bọn chúng bị lạc đường chạy tán loạn, rồi bị bọn người bịt kín mặt dùng lối đánh tập kích ám khí đả thương rất nhiều.

Bọn Vi Long đàn lại gặp một từng trận pháp rồi cũng bị thiệt hại bằng lối đánh tập kích ám khí của đối phương, binh mã tán loạn chạy dài. Bọn Thương Long đàn và Dục Long đàn cũng gặp tình huống tương tự, nói chung bọn chúng khi vào đây từ các cánh đều bị tập kích gây tổn thất nặng nề.

Bách Biến Thiên Tôn nghe đến đó chết đống cả người, với con người mà đầu xảo quyết như lão ta mà bây giờ đành rơi vào thế trận của Phương Hiểu Trúc, làm đảo lộn hết toàn bộ dự tính ban đầu của lão, thật là nhục nhã vô cùng.

Mặt lão ta từ trắng bệch đỏ gay lên rồi dần dần tím tái lại trông thật ghê rợn.

Hồi lâu lão mới bình tĩnh nhìn tình thế hiện tại, hốt cười lên hăng hắc nói:

- Phương tiền quý, dù thế nào thì ngươi cũng không thể ngờ được hiện tại chúng ta có đến hơn trăm người chứ?

Phương Hiểu Trúc thần thái ôn hoà nói:

- Nhân vô thập toàn, ngươi chớ quên cao hứng.

Bách Biến Thiên Tôn lúc ấy quay lại nhìn Trác Điền thỉnh ý:

- Sư bá, bây giờ sư bá đối đầu với Phương Hiểu Trúc hay nha đầu Ngọc Liên kia?

Trác Điền mặt lạnh lùng nói:

- Lão phu chỉ tìm lệnh sư để thanh toán nợ, những việc khác lão phu không nhúng tay vào!

Thật ngoài sự tưởng tượng của Bách Biến Thiên Tôn, lão ta la lên:

- Sư bá chẳng lẽ đã quên tiểu diệt đã cứu ra khỏi Đại Ba Sơn sao?

Trác Điền tức giận thét:

- Tiểu tử, ngươi thật muốn chết, chớ trách lão phu ra tay tàn độc!

Nói xong là lão vung tay định đánh vào đầu Bách Biến Thiên Tôn ngay.

Bách Biến Thiên Tôn thấy tình thế không ổn, giờ đây gây thêm phiền phức với sư bá thật không hay, bèn vội xua tay nhịn nước nói:

- Sư bá bớt giận, xin lượng thứ tiểu diệt thất ngôn, chúng tôi tự giải quyết chuyện này vậy.

Trác Điền trên mặt tràn đầy vẻ phẫn nộ “Hừ...” một tiếng lạnh lùng rồi khoanh tay đứng một bên bàng quang nhìn cuộc chiến.

Bách Biến Thiên Tôn bấy giờ tụ hợp bốn lão đại hộ pháp và bốn lão đàn chủ (nguyên là năm hộ pháp và năm đàn chủ nhưng lúc này họ cũng đang bị thất lạc chưa thấy đến chụm đầu dăn dò một lúc).

Bọn Phương Hiểu Trúc đứng yên bất động, thử xem bọn chúng làm điều gì.

Bách Biến Thiên Tôn sau một hồi đắn đo, mới quay nhìn Phương Hiểu Trúc cười hiểm nói:

- Lão phu luyện được Bát Tiên trận pháp, tiểu tử ngươi có muốn thử không chứ?

Đôi mày của Phương Hiểu Trúc dựng lên nói:

- Bỏn tiểu hiệp ta hôm nay quyết trừ... diệt ác, nếu không khiến cho người thất bại thảm hại, chỉ sợ người chết không nhắm mắt. Người có thủ đoạn gì cứ giở hết ra đi!

Bách Biến Thiên Tôn ngửa mặt lên trời cười khanh khách, rồi phất tay ra lệnh. Bọn tứ đại hộ pháp và tứ đại đàn chủ nhất tề phi thân ra giữa bầy thành thế trận bát quái đỉnh lập chờ đợi.

Bách Biến Thiên Tôn nhìn Phương Hiểu Trúc nói:

- Nào mời!

Phương Hiểu Trúc cười nhạt, rút thanh kiếm trúc ra cử bộ khoan thai đi vào giữa trận đồ.

Chàng vừa đi được vài bước, lão Ẩn Hình Thủ Thời Thiên la lên:

- Tiểu diệt nhi hãy chậm, để lão phu hỏi lão một tội!

Phương Hiểu Trúc không dừng bước nói:

- Chúng ta phân ra ai làm việc nấy, tiêu diệt đầu Bát tiên trận lão thúc tìm lão ma mà hỏi tội vậy.

Nói đến đó chân chàng đã bước vào Bát tiên trận đồ.

Ẩn Hình Thủ Thời Thiên nhất thời chú ý có nên đối đầu với lão ma hay không. Thực ra nếu không có Phương Hiểu Trúc chỗ tựa thì nói về công lực lão ta không phải đối thủ của Bách Biến Thiên Tôn.

Lão ta chính lúc ấy đang do dự quyết thì thấy Thiên Thủ Như Lai Đường Văn Bàn bước ra nói:

- Lão thâm nhi (biệt hiệu của Ẩn Hình Thủ Thời Thiên) ngươi run sợ rồi sao?

Ẩn Hình Thủ Thời Thiên ngẩng đầu ...

- Ta sợ hấn bao giờ chứ?

- Đi! Ta với ngươi cùng tìm hấn tội.

Lão vừa nói vừa lôi tay Ẩn Hình Thủ Thời Thiên đi về phía Bách Biến Thiên Tôn.

Bách Biến Thiên Tôn cười khặc khặc trong cổ họng nói:

- Các người cứ nói gì cứ nói đi, lão phu sẽ cho các người mãn nguyện.

Ẩn Hình Thủ Thời Thiên trừng mắt quát:

- Mấy năm trước trong lần Phương gia có hỷ sự người đã dùng ma thuật khiến lão phu trộm mất của Đường lão nhi một cây Thất Tuyệt Châm khiến lão phu phải một phen khổ sở. Món nợ này, người tính thế nào chứ?

Bách Biến Thiên Tôn vẫn nụ cười nham hiểm nói:

- Các người hai người không quản đường xa ngàn dặm đến đây chỉ là vì chuyện bé tí này thôi sao? Các người có muốn nếm lại tý thuật chế tâm của lão phu không?

- Lão phu chính đang muốn thưởng thức một tí đây, người thi thố đi là vừa!

Bách Biến Thiên Tôn nhú mày chưa định được đối sách, đột nhiên từ phía Bát Tiên traten một tiếng một tiếng hú dài vang lại cắt đứt suy nghĩ của lão. Bọn họ cả ba người đều quay về phía traten đó.

- o O o -